

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 5. joulukuuta 2018
(OR. en)

13024/18

Toimielinten välinen asia:
2016/0337(CNS)

FISC 418
ECOFIN 902

ILMOITUS

Lähtettäjä: Puheenjohtajavaltio

Vastaanottaja: Valtuuskunnat

Kom:n asiak. nro: 13730/16 FISC 170 IA 99 - COM(2016) 685 final

Asia: Ehdotus neuvoston direktiiviksi yhteisestä yhdistetystä yhtiöveropohjasta
(CCTB)

– Tilannekatsaus

Valtuuskunnille toimitetaan liitteessä Eurooppa-neuvostolle annetussa Ecofin-neuvoston selvityksessä verotusasioista (asiak. 14601/18) tarkoitettu viimeisin puheenjohtajavaltion kompromissiteksti, joka kattaa CCTB-ehdotuksen I–V luvun.

2016/0337 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

yhteisestä yhteisöveropohjasta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

(...)

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

1. Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteinen pohja tiettyjen yhtiöiden verottamiselle ja säädetään kyseisen pohjan laskentaa koskevat säännöt.
2. Yhtiöön, joka soveltaa tämän direktiivin sääntöjä, ei enää sovelleta kansallista yhteisöverolainsäädäntöä missään tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvassa asiassa, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.

2 artikla
Soveltamisala

1. Tämän direktiivin sääntöjä sovelletaan jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti perustettuun yhtiöön, myös sen muissa jäsenvaltioissa sijaitseviin kiinteisiin toimipaikkoihin, jos yhtiö täyttää kaikki seuraavat edellytykset:
 - a) sen yhtiömuoto on jokin liitteessä I luetelluista yhtiömuodoista;
 - b) siihen sovelletaan jotakin liitteessä II luetelluista yhteisöveroista tai myöhemmin käyttöön otettua samanlaista veroa;
 - c) [se kuuluu liikekirjanpidolliseen konserniin, jonka konsolidoidut konsernitulot olivat yhteensä yli 750 000 000 euroa asianomaista tilivuotta edeltäneen tilivuoden aikana;
 - d) se katsotaan emoyhtiöksi tai 3 artiklassa tarkoitetuksi vaatimukset täyttäväksi tytäryhtiöksi ja/tai sillä on yksi tai useampi kiinteä toimipaikka muissa jäsenvaltioissa 5 artiklassa tarkoitettulla tavalla.]
2. Tätä direktiiviä sovelletaan myös jonkin kolmannen maan lainsäädännön mukaisesti perustettuun yhtiöön yhdessä tai useammassa jäsenvaltioissa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojen osalta, jos yhtiö täyttää 1 kohdan b[–d] alakohdassa säädetyt edellytykset.

Siltä osin, täyttääkö yhtiö 1 kohdan a alakohdan edellytyksen, riittää, että kolmannessa maassa sijaitsevan yhtiön yhtiömuoto on vastaavanlainen kuin liitteessä I mainitut yhtiömuodot. Edellä olevan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi komissio vahvistaa vuosittain luettelon kolmansien maiden yhtiömuodoista, jotka vastaavat liitteessä I lueteltuja yhtiömuotoja. Kyseinen täytäntöönpanosäädös hyväksytään 68 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen. Se seikka, ettei jotakin kolmannen maan yhtiömuotoa ole mainittu kyseisessä luettelossa, ei estä soveltamasta tämän direktiivin sääntöjä kyseiseen yhtiömuotoon.

- [3. Yhtiö, joka täyttää 1 kohdan a ja b alakohdan edellytykset mutta joka ei täytä mainitun kohdan c ja/tai d alakohdan edellytyksiä, voi valita, myös muissa jäsenvaltioissa sijaitsevien kiinteiden toimipaikkojensa osalta, että se soveltaa tämän direktiivin säännöksiä viiden verovuoden ajan. Tätä ajanjaksoa pidennetään ilman eri toimenpiteitä viiden verovuoden pituisten peräkkäisten soveltamiskausien ajaksi, jollei anneta 65 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua lopettamisilmoitusta. Edellä olevan 1 kohdan a ja b alakohdan edellytysten on täyttyttävä joka kerta, kun pidennys tehdään.]
4. Direktiivin sääntöjä ei sovelleta tämän alan erityisen verotusjärjestelyn alaisiin laivayhtiöihin. [Erityisen verotusjärjestelyn alaiset laivayhtiöt otetaan huomioon määritettäessä yhtiöitä, jotka kuuluvat samaan ryhmään 3 artiklassa tarkoitetulla tavalla.]
- [5. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti liitteiden I ja II muuttamiseksi, jotta voidaan ottaa huomioon yhtiömuotoja ja yhteisöveroja koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön muutokset.]

[3 artikla

Emoyhtiö ja vaatimukset täyttävät tytäryhtiöt

1. Vaatimukset täyttävällä tytäryhtiöllä tarkoitetaan kaikkia välittömiä ja alemman tason tytäryhtiöitä, joissa emoyhtiöllä on seuraavat oikeudet:
- a) sillä on oikeus käyttää yli 50 prosenttia äänioikeuksista; ja
 - b) sillä on omistusoikeus yli 75 prosenttiin tytäryhtiön pääomasta, tai se omistaa yli 75 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista.

2. Laskettaessa 1 kohdassa tarkoitettuja kynnysarvoja alemman tason tytäryhtiöille on sovellettava seuraavia sääntöjä:
- a) kun äänioikeutta koskeva kynnysarvo saavutetaan tytäryhtiön osalta, emoyhtiöllä on katsottava olevan 100 prosenttia näistä oikeuksista;
 - b) voitonjakoon oikeuttavat oikeudet ja omistusoikeus pääomaan on laskettava kertomalla suorat ja välilliset omistusosuudet tytäryhtiöissä kullakin tasolla. Laskennassa on otettava huomioon myös emoyhtiöllä suoraan tai välillisesti olevat enintään 75 prosentin omistusoikeudet, mukaan lukien oikeudet yhtiöissä, jotka pitävät verotuksellista kotipaikkaansa jossakin kolmannessa maassa.]

4 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'verovelvollisella' yhtiötä, joka täyttää 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa säädetty edellytykset tai on 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti valinnut soveltavansa tämän direktiivin sääntöjä;
- 2) 'muulla kuin verovelvollisella' yhtiötä, joka ei täytä 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa säädettyjä edellytyksiä eikä ole valinnut 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti soveltavansa tämän direktiivin sääntöjä;
- 3) 'unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella' verovelvollista, jonka verotuksellinen kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa;
- 4) 'unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella' verovelvollista, jonka verotuksellinen kotipaikka ei ole jossakin jäsenvaltiossa;

- 5) 'tuloilla' myynnistä tai muista liiketapahtumista saatavia tuottoja vähennettynä valtion virastojen puolesta kannetuilla arvonlisäveroilla, muilla veroilla ja tulleilla riippumatta siitä, ovatko ne luonteeltaan monetaarisia vai eivät, mukaan lukien varojen ja oikeuksien luovutuksista saatava tuotto, korot, osingot ja muut jaetut voitot, mukaan lukien peitelty voitonjako, peiteltyt suoritukset, likvidaatioista saatava tuotto, rojaltit, tuet ja avustukset, saadut lahjat, korvaukset ja vapaaehtoiset maksut. Tuloihin sisältyvät myös ei-monetaariset lahjat verovelvolliselta. Tuloihin eivät sisälly verovelvollisen hankkima pääoma eikä sille takaisin maksettu velka;
- 6) 'menoilla' verovuoden aikana tapahtuvia yhtiön nettopääoman vähennyksiä, jotka toteutuvat varojen siirtymisenä pois yhtiöstä tai varojen arvon alentumisena tai velkojen arvon kirjaamisena tai kasvuna, lukuun ottamatta niitä, jotka liittyvät monetaarisiin ja ei-monetaarisiin voitonjakoihin osakkeenomistajille tai pääomasijoittajille tässä ominaisuudessa;
- 7) 'verokaudella' kahdentoista kuukauden ajanjaksoa tai muuta verotuksellisesti sovellettavaa enintään kahdentoista kuukauden ajanjaksoa;
- 8) 'voitolla' määrää, joka jää jäljelle, kun verovuoden tuloista vähennetään vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät;
- 9) 'tappiolla' määrää, jolla vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät ylittävät verovuoden tulot;
- 10) 'liikekirjanpidollisella konsernilla' kaikkia yksikköjä, jotka on täysimääräisesti sisällytetty kansainvälisten tilinpäätösstandardien tai kansallisen tilinpäätösjärjestelmän mukaisesti laadittuun konsernitilinpäätökseen;
- 10 a) 'peiteltyllä voitonjaolla' taloudellista etua, jota ei ilmoiteta voitonjakona ja jonka verovelvollinen maksaa 14 artiklassa mainituille henkilöille, mutta ei olisi maksanut riippumattomille kolmansille henkilöille, ja joka johtaa voiton vähenemiseen;

- 11) ['tutkimuksella ja kehityksellä' kokeellista tai teoreettista työtä, jolla pyritään pääasiassa hankkimaan uutta tietoa ilmiöiden tai havaittavissa olevien tosiseikkojen peruseräkkeistä ja jolla ei ensisijaisesti pyritä mihinkään tiettyyn päämäärään tai tavoitteeseen (perustutkimusta); alkuperäistä tutkimusta, jota harjoitetaan uuden tiedon saamiseksi mutta joka on pääosin suunnattu erityiseen käytännön päämäärään tai tavoitteeseen (soveltavaa tutkimusta); järjestelmällistä työtä, jossa hyödynnetään tutkimuksesta ja käytännön kokemuksesta saatua tietoa ja tuotetaan lisätietoa ja jonka avulla on tarkoitus saada aikaan uusia tuotteita tai prosesseja tai parantaa olemassa olevia tuotteita tai prosesseja (kokeellista kehitystyötä);]
- 12) 'vieraan pääoman menoilla' muodoltaan kaikenlaisen velan korkomenoja, muita kansallisessa lainsäädännössä määriteltyjä, korkoa ja rahoituksen hankinnan yhteydessä kertyviä menoja taloudellisesti vastaavia menoja, kuten esimerkiksi voitto-osuuslainoista kertyvät maksut, vaihtovelkakirjalainojen ja nollakuponkilainojen laskennalliset korot, vaihtoehtoisten rahoitusjärjestelyjen mukaiset maksut, rahoitusleasingmaksujen rahoituskustannusosuus, asianomaisen omaisuuserän tasearvoon pääomitettu korko tai pääomitettujen korkojen kuoletukset, siirtohinnoittelusääntöjen mukaiset rahoitustuottojen määrät, vieraaseen pääomaan liittyvien johdannaisinstrumenttien tai suojausjärjestelyjen mukainen nimelliskorkojen määrä, tämän direktiivin 11 artiklassa tarkoitettu nettopääomalisäysten määritetty tuotto, tietyt vieraan pääoman ja rahoituksen hankkimiseen liittyvistä välineistä johtuvat valuuttakurssivoitot ja -tappiot, rahoitusjärjestelyistä aiheutuvat vakuusmaksut, vieraaseen pääomaan liittyvät järjestelymaksut ja samankaltaiset kulut;
- 13) 'ylimenevillä vieraan pääoman menoilla' määrää, jolla verovelvollisen vähennyskelpoiset vieraan pääoman menot ylittävät veronalaiset korkotulot ja muut veronalaiset tulot, joita verovelvollinen saa ja jotka vastaavat taloudellisesti korkotuloja;
- 14) 'varojen siirrolla' järjestelyä, jossa jäsenvaltio menettää oikeuden verottaa siirrettyjä varoja, samalla kun varat pysyvät saman verovelvollisen oikeudellisessa tai taloudellisessa omistuksessa;

- 15) 'verotuksellisen kotipaikan siirrolla' järjestelyä, jolla verovelvollinen lakkaa olemasta jäsenvaltiossa verotuksellisesti asuva, samalla kun verovelvollinen hankkii verotuksellisen kotipaikan toisesta jäsenvaltiosta tai kolmannesta maasta;
- 16) 'kiinteän toimipaikan harjoittaman liiketoiminnan siirrolla' järjestelyä, jolla verovelvollinen lakkaa olemasta verotuksellisesti läsnä jäsenvaltiossa, samalla kun verovelvollinen hankkii tällaisen läsnäolon toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa tulematta tässä jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa verotuksellisesti asuvaksi;
- 17) 'verotusarvolla' käyttöomaisuuden tai omaisuuserien ryhmän poistopohjaa, josta on vähennetty tehdyt kokonaispoistot;
- 18) 'markkina-arvolla' määrää, jolla voidaan vaihtaa varat tai täyttää keskinäiset velvoitteet liiketoimeen halukkaiden osapuolten, jotka eivät ole etuyhteydessä, välillä suorassa kaupassa;
- 19) 'käyttöomaisuudella' hankittua tai verovelvollisen tuottamaa aineellista omaisuutta ja hankittuja aineettomia hyödykkeitä, jos ne voidaan arvostaa riippumattomasti ja niitä käytetään tai niitä on tarkoitus käyttää liiketoiminnassa tulojen synnyttämiseen, säilyttämiseen tai turvaamiseen yli 12 kuukauden ajan, paitsi jos niiden hankintaan tai valmistukseen liittyvät menot ovat alle 1 000 euroa. Käyttöomaisuuteen luetaan myös rahoitusvarat, lukuun ottamatta 21 artiklan mukaisia kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviä rahoitusvaroja;
- 20) 'rahoitusvaroilla' tämän direktiivin 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten osakkeita ja tällaisille yrityksille annettuja lainoja, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU¹ 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja omistusyhteyksiä, sellaisille yrityksille annettuja lainoja, joihin verovelvollisella on omistusyhteyksiä, käyttöomaisuusinvestointeja, muita lainoja ja omia osakkeita siinä määrin kuin kansallisessa lainsäädännössä sallitaan niiden esittäminen taseessa;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietäntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

- 21) 'hankinta- tai valmistusmenoilla' aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen hankkimisesta suoritettujen tai suoritettavien rahavarojen määrää tai vastikkeena annettujen tai kulutettujen muiden omaisuuserien arvoa aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen hankinta- tai valmistusajankohtana. Aineettomien käyttöomaisuushyödykkeiden osalta tarkoitetaan ainoastaan hankintamenoja;
- 22) 'pitkävaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joiden vaikutusaika on vähintään 15 vuotta. Rakennusten, ilma-alusten ja laivojen katsotaan olevan pitkävaikutteisia aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä;
- 23) 'keskipitkävaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joita ei voi pitää 22 alakohdan mukaisina pitkävaikutteisina aineellisina käyttöomaisuushyödykkeinä ja joiden vaikutusaika on vähintään kahdeksan vuotta;
- 23 a) 'lyhytvaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joita ei voi pitää 22 ja 23 alakohdan mukaisina pitkä- tai keskipitkävaikutteisina aineellisina käyttöomaisuushyödykkeinä ja joiden vaikutusaika on alle kahdeksan vuotta;
- 24) 'käytetyillä käyttöomaisuushyödykkeillä' käyttöomaisuutta, jonka vaikutusaika oli hankintahetkellä kulunut osittain ja joka soveltuu käytettäväksi nykyisessä tilassaan tai korjauksen jälkeen;
- 25) 'vaikutusajalla' ajanjaksoa, jona omaisuuserän odotetaan olevan käytettävissä, tai tuotantoyksiköiden tai vastaavien yksiköiden määrää, jonka verovelvollinen odottaa saavansa omaisuuserästä;
- 26) 'perusparannusmenoilla' käyttöomaisuuteen kohdistuvia lisämenoja, jotka lisäävät omaisuuserän kapasiteettia huomattavasti tai parantavat sen toimintaa huomattavasti tai joiden kustannus on yli 10 prosenttia omaisuuserän alkuperäisestä poistopohjasta;
- 27) 'varastoilla ja keskeneräisillä töillä' myytävänä pidettäviä omaisuuseriä, tuotantoprosessissa myyntiä varten olevia omaisuuseriä taikka omaisuuseriä, jotka ovat tuotantoprosessissa tai palveluja tuottaessa kulutettaviksi tarkoitettuja raaka-aineita tai tarvikkeita;

- 28) 'taloudellisella haltijalla' henkilöä, joka vastaanottaa kaikki käyttöomaisuuteen liittyvät oleelliset edut ja kantaa riskit riippumatta siitä, onko kyseinen henkilö laillinen haltija. Verovelvollinen, jolla on oikeus omistaa ja käyttää käyttöomaisuutta sekä luopua siitä ja joka kantaa vastuun sen menetyksestä tai tuhoutumisesta, pidetään joka tapauksessa taloudellisena haltijana;
- 29) 'rahoitusalan yrityksellä' mitä tahansa seuraavaa yksikköä:
- a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY² 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty luottolaitos tai sijoituspalveluyritys, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU³ 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY⁴ 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty rahastoyhtiö;
 - b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY⁵ 13 artiklan 1 alakohdassa määritelty vakuutusyritys;
 - c) direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 4 alakohdassa määritelty jälleenvakuutusyritys;

² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

- d) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/41/EY⁶ 6 artiklan a alakohdassa määritelty ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos, paitsi jos jäsenvaltio päättää mainitun direktiivin 5 artiklan mukaisesti olla soveltamatta mainittua direktiiviä osittain tai kokonaan kyseisiin laitoksiin, tai direktiivin 2003/41/EY 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen edustaja;
- e) sellaisia eläkejärjestelmiä hallinnoiva eläkelaitos, joiden katsotaan olevan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004⁷ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009⁸ piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, sekä oikeushenkilö, joka on perustettu tällaisiin järjestelmiin tehtäviä eläkesijoituksia varten;
- f) direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määritelty vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, jota hoitaa direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja, tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, jota valvotaan kansallisen lainsäädännön nojalla;
- g) direktiivin 2009/65/EY 1 artiklan 2 kohdassa määritelty yhteissijoitusyritys;
- h) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012⁹ 2 artiklan 1 alakohdassa määritelty keskusvastapuoli;

⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 200, 7.6.2004, s. 1).

⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1).

⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppätietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

- i) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 909/2014¹⁰ 2 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty arvopaperikeskus;
- 30) 'yksiköllä' mitä tahansa oikeudellista järjestelyä liiketoiminnan suorittamiseksi joko yhtiön tai sellaisen rakenteen välityksellä, joka on verotuksen kannalta katsottuna läpinäkyvä;
- 31) 'verokohtelun eroavuudella' verotuksen eri lainkäyttöalueilla olevan verovelvollisen ja etuyhteydessä olevan yrityksen välistä tilannetta tai verotuksen eri lainkäyttöalueilla olevien osapuolten välistä strukturoitua järjestelyä, joissa mikä tahansa alla esitetyistä tuloksista johtuu eroista rahoitusvälineen tai yksikön oikeudellisessa luonnehdinnassa tai siinä, miten kaupallista läsnäoloa kohdellaan kiinteänä toimipaikkana:
- a) samat maksut, menot tai tappiot vähennetään veropohjasta sekä sillä lainkäyttöalueella, jolla maksun lähde on tai jolla menot kertyvät tai tappiot kärsitään, että toisella lainkäyttöalueella, jäljempänä 'kaksinkertainen vähennys';
 - b) maksu vähennetään veropohjasta sillä lainkäyttöalueella, jolla maksun lähde on, sisällyttämättä samaa maksua vastaavasti toisen lainkäyttöalueen veropohjaan, jäljempänä 'vähennys ilman veropohjaan sisällyttämistä';
 - c) jos kyseessä ovat erot kaupallisen läsnäolon kohtelussa kiinteänä toimipaikkana, tulon, jonka lähde on jollakin lainkäyttöalueella, verottamatta jättäminen sisällyttämättä samaa tuloa vastaavasti toisen lainkäyttöalueen veropohjaan, jäljempänä 'verottamatta jättäminen ilman veropohjaan sisällyttämistä'.

Verokohtelun eroavuus syntyy ainoastaan sikäli kuin kyseisillä kahdella lainkäyttöalueella vähennetyt samat maksut, kertyneet menot tai kärsityt tappiot ylittävät sen tulon määrän, joka lisätään veropohjaan molemmilla lainkäyttöalueilla ja jonka voidaan katsoa olevan peräisin samasta lähteestä.

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 909/2014, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, arvopaperitoimituksen parantamisesta Euroopan unionissa sekä arvopaperikeskuksista ja direktiivien 98/26/EY ja 2014/65/EU sekä asetuksen (EU) N:o 236/2012 muuttamisesta (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 1).

Verokohtelun eroavuudeksi katsotaan myös rahoitusvälineen siirto strukturoidussa järjestelyssä, johon verovelvollinen osallistuu, jos perusteena olevaa siirretyn rahoitusvälineen tuottoa kohdellaan verotuksellisesti useamman kuin yhden järjestelyn osapuolen samanaikaisesti saamana tulona ja osapuolten verotuksellinen kotipaikka on eri lainkäyttöalueilla, mikä johtaa mihin tahansa seuraavista tuloksista:

- a) perusteena olevaan tuottoon liittyvän maksun vähentäminen sisällyttämättä tällaista maksua vastaavasti veropohjaan, paitsi jos perusteena oleva tuotto on sisällytetty jonkun asiaan liittyvän osapuolen veronalaiseen tuloon;
 - b) verohyöty, joka syntyy siitä, että lähdevero, joka peritään siirretystä rahoitusvälineestä johtuvasta maksusta, hyvitetään useammalle kuin yhdelle asianomaiselle osapuolelle;
- 32) 'strukturoidulla järjestelyllä' järjestelyä, johon liittyy järjestelyn ehtoihin hinnoiteltu verokohtelun eroavuus, tai järjestelyä, joka on suunniteltu tuottamaan verokohtelun eroavuudesta johtuva lopputulos, paitsi jos verovelvollisen tai etuyhteydessä olevan yrityksen ei voitu kohtuudella odottaa olevan tietoinen verokohtelun eroavuudesta eikä se hyötynyt verokohtelun eroavuudesta johtuvan veroetuuden arvosta;
- 33) 'kansallisella yhteisöverolainsäädännöllä' jäsenvaltion säädöstä, jossa säädetään jostakin liitteessä II luetellusta verosta.

Komissio voi hyväksyä delegoituja säädöksiä 66 artiklan mukaisesti määritelläkseen lisää käsitteitä.

5 artikla

Verotuksellista kotipaikkaansa unionissa pitävän verovelvollisen kiinteä toimipaikka jäsenvaltiossa

1. Verovelvollisella katsotaan olevan kiinteä toimipaikka muussa jäsenvaltiossa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa on sen verotuksellinen kotipaikka, silloin kun sillä on kyseisessä muussa jäsenvaltiossa pysyvä paikka, jonka kautta sen liiketoiminta hoidetaan kokonaan tai osittain ja joka voi olla erityisesti
 - a) hallinnollinen toimipaikka;
 - b) sivukonttori;
 - c) toimisto;
 - d) tehdas;
 - e) työpaja;
 - f) kaivos, öljy- tai kaasulähde, louhos tai muu luonnonvarojen hyödyntämiseen tarkoitettu paikka.
2. Rakennustyömaa tai rakennus- tai asennushanke muodostaa kiinteän toimipaikan ainoastaan, jos se kestää yli 12 kuukautta.
3. Ilmaisu 'kiinteä toimipaikka' ei sisällä seuraavia toimintoja edellyttäen, että tällainen toiminta, tai f alakohdan tapauksessa pysyvän liikepaikan koko toiminta, on luonteeltaan avustavaa tai valmistelevaa:
 - a) tilojen käyttö pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden varastointia, esillepanoa tai toimittamista varten;
 - b) varaston pitäminen pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden varastointia, esillepanoa tai toimittamista varten;

- c) varaston pitäminen pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden toisen henkilön suorittamaa käsittelyä varten;
- d) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään tavaroiden tai kauppatavaroiden ostamiseksi tai tietojen keräämiseksi verovelvolliselle;
- e) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään jonkin muun toiminnan suorittamiseksi verovelvolliselle;
- f) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään a–e alakohdassa mainittujen toimintojen millaisen yhdistelmän tahansa suorittamiseksi.

4. Jos henkilö toimii jossakin jäsenvaltiossa verovelvollisen puolesta ja tällöin tekee tavanmukaisesti sopimuksia tai on tavanomaisesti keskeisessä asemassa sellaisten sopimusten tekemisessä, jotka verovelvollinen tekee järjestelmällisesti ilman olennaisia muutoksia, verovelvollisella katsotaan olevan kiinteä toimipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa niiden toimintojen osalta, joita kyseinen henkilö suorittaa verovelvollisen puolesta, sanotun kuitenkin rajoittamatta 5 kohdan soveltamista.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut sopimukset on tehtävä

- a) verovelvollisen nimissä; tai
- b) kyseiselle verovelvolliselle kuuluvan omaisuuden tai sellaisen omaisuuden siirtämiseksi, jota verovelvollisella on oikeus käyttää, tai tällaista omaisuutta koskevan käyttöoikeuden myöntämiseksi; tai
- c) palvelujen suorittamiseksi verovelvollisen toimesta.

Ensimmäistä ja toista alakohtaa ei sovelleta, jos kyseisen henkilön toiminta on 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla luonteeltaan avustavaa tai valmistelevaa siten, että jos toimintaa harjoitetaan pysyvässä liikepaikassa, tätä pysyvää liikepaikkaa ei katsota kiinteäksi toimipaikaksi kyseisen kohdan nojalla.

5.

- a) Edellä olevaa 4 kohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltiossa verovelvollisen puolesta toimiva henkilö harjoittaa kyseisessä jäsenvaltiossa liiketoimintaa riippumattomana toimijana ja toimii verovelvollisen puolesta kyseisen liiketoiminnan tavanomaisena osana. Jos henkilö kuitenkin toimii yksinomaan tai lähes yksinomaan yhden tai useamman sellaisen verovelvollisen puolesta, johon se on 'läheisessä yhteydessä', kyseistä henkilöä ei pidetä riippumattomana toimijana tässä kohdassa tarkoitetulla tavalla suhteessa kyseisiin verovelvollisiin.
- b) Tämän artiklan soveltamiseksi henkilö on 'läheisessä yhteydessä' verovelvolliseen, jos sillä on suoraan tai välillisesti oikeus käyttää yli 50 prosenttia toisen äänioikeuksista tai omistusoikeus yli 50 prosenttiin toisen pääomasta tai se omistaa yli 50 prosenttia voitontakoon oikeuttavista oikeuksista.

6. Se, että jäsenvaltiossa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen pitää määräysvallassaan toista verovelvollista, joka pitää verotuksellista kotipaikkaansa toisessa jäsenvaltiossa tai harjoittaa liiketoimintaa kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa (joko kiinteän toimipaikan kautta tai muulla tavalla), taikka on tällaisen verovelvollisen määräysvallassa, ei itsessään tee kummastakaan verovelvollisesta toisen kiinteää toimipaikkaa.

II LUKU

VEROPOHJAN LASKENTA

6 artikla

Yleiset periaatteet

- 1. Veropohjaa laskettaessa voitot ja tappiot on kirjattava vasta sitten, kun ne ovat realisoituneet.
- 2. Liiketapahtumat ja veronalaiset tapahtumat on arvostettava yksittäin.

3. Veropohja on laskettava johdonmukaisesti, jolleivät poikkeukselliset olosuhteet edellytä muutosta laskutapaan.
4. Veropohja on laskettava kullekin verovuodelle, jollei toisin säädetä.
5. Veropohja on määriteltävä kansallisten kirjanpitosääntöjen perusteella, edellyttäen että ne ovat tässä direktiivissä säädettyjen sääntöjen mukaiset.
6. Tämän direktiivin säännöt eivät estä jäsenvaltioita soveltamasta ryhmiin sovellettavia kansallisia verotusjärjestelmiä, mukaan lukien erillisiä yksiköitä koskeva verotusjärjestelmä, joka sallii voiton tai korkokapasiteetin siirtämisen. Jos verovelvollisen sallitaan tai sen vaaditaan toimivan ryhmän puolesta, siten kuin ryhmä määritellään ryhmiin sovellettavan kansallisen verotusjärjestelmän säännöissä, koko ryhmää kohdellaan verovelvollisena.

7 artikla

Veropohjan perusosa

1. Veropohja on laskettava siten, että tuloista vähennetään verovapaat tulot, vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät.
- [2. Vaihtoehtoisesti veropohja voidaan laskea erotuksena, joka vallitsee liiketoiminnan (netto)varojen verovuoden lopun arvon ja liiketoiminnan (netto)varojen edeltävän verovuoden lopun arvon välillä, plus yhtiöpääoman takaisinmaksujen ja voitonjakojen arvot miinus yhtiöoikeuden mukaiset liiketoiminnan varojen lisäykset, edellyttäen että tulos olisi sama kuin 1 kohdan mukaisella laskutavalla. Laskennassa on noudatettava tässä direktiivissä vahvistettuja sääntöjä, jotka koskevat tulojen verovapautta, vähennyskelpoisia menoja, kirjaamista ja arvostamista sekä poistoja.]

8 artikla

Verovapaat tulot

Veropohjaan ei sisällytetä seuraavia tuloja:

- a) käyttöomaisuuden hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvät tuet, kun käyttöomaisuudesta tehdään poistot 30–40 artiklan mukaisesti;
- b) 37 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta omaisuuserien ryhmään kuuluvien omaisuuserien luovutuksesta saatava tuotto, mukaan lukien ei-monetaaristen lahjojen markkina-arvo;
- c) osakkeiden luovutuksesta saatava voitto edellyttäen, että verovelvollisella on ollut 12 kuukauden ajan ennen luovutusta vähintään 10 prosentin osuus yhtiön pääomasta tai 10 prosentin osuus äänioikeuksista, lukuun ottamatta voittoa, joka saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien osakkeiden luovutuksesta 21 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla ja henkivakuutusyritysten hallussa olevien osakkeiden 28 artiklan b alakohdan mukaisesta luovutuksesta;
- d) saadut voitonjaot, mukaan lukien peiteltyt voitonjaot, edellyttäen, että verovelvollisella on keskeytyksettä vähintään 12 kuukauden ajan vähintään 10 prosentin osuus voittoa jakavan yhtiön pääomasta tai 10 prosentin osuus sen äänioikeuksista, lukuun ottamatta voitonjakoa, joka saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävistä osakkeista 21 artiklan 4 kohdassa tarkoitettulla tavalla, ja henkivakuutusyritysten 28 artiklan c alakohdan mukaisesti saamia voitonjakoja;
- e) verovelvollisen siinä jäsenvaltiossa, jossa sen verotuksellinen kotipaikka on, kiinteältä toimipaikalta saama tulo.

9 artikla

Vähennyskelpoiset menot

1. Menot ovat vähennyskelpoisia ainoastaan siltä osin kuin ne ovat aiheutuneet verovelvollisen suoran liiketoiminnallisen edun perusteella.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin menoihin on kuuluttava kaikki myynneistä johtuvat ja tulojen hankkimisesta tai turvaamisesta verovelvolliselle syntyvät menot ja muut menot vähennettyinä vähennyskelpoisilla arvonlisäveroilla, mukaan lukien tutkimus- ja kehitysmenot sekä liiketoimintaa varten tapahtuvasta pääoman hankinnasta ja velanotosta syntyvät menot.
- [3. Niiden määrien lisäksi, jotka voidaan vähentää tutkimus- ja kehitysmenoina 2 kohdan mukaisesti ja edellyttäen, että verovelvollinen ei hyödynnä suoraan tai epäsuorasti minkäänlaisia jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä myönnettyjä tutkimus- ja kehitysmenoihin liittyviä etuuksia, verovelvollinen voi vielä vähentää verovuosisuhteisesti 50 prosenttia lisää tällaisista kyseisen vuoden aikana aiheutuneista menoista, lukuun ottamatta 33 artiklan 1 kohdan c, d ja e alakohdassa ja 33 artiklan 2 kohdan c, d ja e alakohdassa tarkoitettuihin omaisuuseriin liittyviä menoja.

Jos tutkimus- ja kehitysmenot ylittävät 20 000 000 euroa, verovelvollinen voi vähentää 25 prosenttia ylimenevästä määrästä.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, verovelvollinen voi vielä vähentää [100 prosenttia] lisää tutkimus- ja kehitysmenoistaan aina 20 000 000 euroon saakka, jos verovelvollinen täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- a) se on listaamaton yritys, jonka palveluksessa on vähemmän kuin 50 työntekijää ja jonka vuosiliikevaihto ja/tai taseen loppusumma on enintään 10 000 000 euroa;

- b) se on ollut rekisteröityneenä enintään viiden vuoden ajan. Jos verovelvollisen ei tarvitse rekisteröityä, viiden vuoden ajanjakso voidaan katsoa alkavan hetkellä, jona yritys joko aloittaa taloudellisen toimintansa tai tulee sen osalta verovelvolliseksi;
 - c) se ei ole syntynyt sulautuman eikä minkään muunlaisen yrityksen uudelleenorganisoinnin tuloksena;
 - d) sillä ei ole 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä;
 - e) se ei hyödynnä suoraan tai epäsuorasti minkäänlaisia jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä myönnettyjä tutkimus- ja kehitysmenoihin liittyviä etuuksia.]
4. Jäsenvaltiot voivat säätää hyväntekeväisyysyhteisöille annettavien lahjojen tai lahjoitusten vähennyskelpoisuudesta.

10 artikla

Muut vähennyskelpoiset erät

Käyttöomaisuudesta 30–40 artiklan mukaisesti tehtävät poistot ovat vähennyskelpoisia.

[11 artikla

Kasvu- ja investointivähennys ('AGI')

1. Tämän artiklan soveltamiseksi 'kasvu- ja investointivähennyksen pääomapohjalla', jäljempänä 'AGI-pääomapohja', tarkoitetaan tietyntä verovuonna erotusta, joka vallitsee verovelvollisen pääoman ja verovelvollisen 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten pääomaan osallistumisen kirjanpitoarvon välillä.
2. Tässä artiklassa 'omalla pääomalla' tarkoitetaan:
 - a) Kun verovelvollinen on yhtiö, seuraavien yhteenlaskettua arvoa:
 - i. merkitty pääoma;

- ii. ylikurssirahasto;
- iii. arvonkorotusrahasto;
- iv. varannot;
 - lakisääteinen rahasto;
 - rahastot omia osakkeita tai osuuksia varten;
 - yhtiöjärjestyksessä määrätty rahastot;
 - muut rahastot, mukaan luettuna käyvän arvon rahasto;
- v. edellisten tilivuosisien kirjanpidollinen tulos ja
- vi. tilivuoden kirjanpidollinen tulos.

Kun verovelvollinen on kiinteä toimipaikka, termillä tarkoitetaan verovelvollisen omaa pääomaa, joka voidaan kohdentaa kiinteälle toimipaikalle.

- 3. Määrä, joka vastaa AGI-pääomapohjan lisäysten määritettyä tuottoa, voidaan vähentää verovelvollisen veropohjasta 1–6 kohdan mukaisesti. Jos AGI-pääomapohja vähenee, määrä, joka vastaa AGI-pääomapohjan vähennyksen määritettyä tuottoa, tulee veronalaiseksi.
- 4. a) AGI-pääomapohjan lisäykset tai vähennykset on laskettava niiden [kymmenen] ensimmäisen verovuoden ajan, joina verovelvolliseen sovelletaan tämän direktiivin sääntöjä, erotuksena, joka vallitsee verovelvollisen asianomaisen verovuoden lopun AGI-pääomapohjan ja verovelvollisen tämän direktiivin sääntöjen mukaisen ensimmäisen verovuoden ensimmäisen päivän AGI-pääomapohjan välillä.

- b) Poiketen siitä, mitä 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jos AGI-pääomapohjan laskenta johtaa AGI-pääomapohjan vähennykseen, AGI-pääomapohjan muutokset on laskettava uudelleen ottamatta huomioon verovelvolliselle aiheutuneita kirjanpidollisia tappioita tämän direktiivin sääntöjen mukaiselta ensimmäiseltä verovuodelta. Jos uudelleenlaskenta johtaa AGI-pääomapohjan lisäykseen, lisäystä ei oteta huomioon.
 - c) Kymmenen ensimmäisen verovuoden jälkeen viittausta AGI-pääomapohjan määrään, joka voidaan vähentää asianomaisen verovuoden lopun AGI-pääomapohjasta, siirretään vuosittain eteenpäin yhdellä verovuodella.
5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu määritetty tuotto vastaa euroalueen 10-vuotisen valtion viitelainan tuottoa asianomaista verovuotta edeltävän vuoden joulukuussa, sellaisena kuin Euroopan keskuspankki sen julkaisee, korotettuna kahden prosenttiyksikön riskipreemiolla. Kahden prosentin alarajaa sovelletaan, jos vuotuinen tuottokäyrä on negatiivinen.
6. Poiketen siitä, mitä 1–5 kohdassa säädetään, seuraavia ei sisällytetä AGI-pääomapohjaan, kun järjestely tai järjestelyjen sarja on otettu käyttöön olennaisena tarkoituksena tämän artiklan mukaisen veroedun saavuttaminen:
- a) ryhmän sisäiset lainat ja lainat, joihin liittyy 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä;
 - b) ryhmän sisäiset käteis- ja luontoissuoritukset;
 - c) ryhmän sisäiset varojen ja omistusten siirrot;
 - d) vanhan pääoman uudelleenluokittelu uudeksi pääomaksi likvidaatioiden ja startup-yritysten perustamisen välityksellä;
 - e) tytäryhtiöiden perustaminen;
 - f) etuyhteydessä olevien yritysten hallussa olevien yritysten ostaminen kokonaisuudessaan tai osittain;

- g) kaksinkertaisia vähennyksiä ('double-dipping') hyödyntävät rakenteet, joissa yhdistyvät korkovähennykset ja AGI-vähennykset;
- h) lainarahoituksen saatavien määrän lisäykset etuyhteydessä oleviin yrityksiin nähden verrattuna tällaisten saatavien määrään viitepäivänä.]

12 artikla

Vähennyskeltottomat erät

Poiketen siitä, mitä 9 ja 10 artiklassa säädetään, seuraavat erät eivät ole vähennyskelpoisia:

- a) voitonjaot, mukaan lukien peitelty voitonjaot, sekä oman pääoman tai velan takaisinmaksu;
- b) 50 prosenttia edustusmenoista, enintään sellaiseen määrään, joka ei ylitä [x] prosenttia verovuoden tuloista.

Jäsenvaltiot voivat määrätä muita rajoituksia elämäntyyliin tai yksityiselämään liittyvien menojen vähennyskelpoisuudelle;

- c) kertyneiden voittovarojen siirtäminen rahastoon, joka muodostaa osan yhtiön omasta pääomasta;
- d) yhteisövero ja vastaavat voitoista kannettavat verot;
- e) lahjukset ja muut laittomat maksut;
- f) sakot ja uhkasakot, myös viivästyskorot, jotka on maksettava viranomaiselle lainsäädännön rikkomisesta;
- g) menot, jotka syntyvät verovelvolliselle 8 artiklan c, d ja e alakohdan mukaisten verovapaiden tulojen hankinnasta;
- h) lahjat muille kuin verovelvollisen työntekijöille. Vähennyskeltottomuutta koskevaa sääntöä ei sovelleta, jos saajalle tilivuoden aikana annettujen esineiden hankinta- tai valmistuskustannukset eivät ole yhteensä yli [50 euroa];

- i) muut kuin 9 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut lahjat ja lahjoitukset;
- j) käyttöomaisuuden hankinta-, valmistus- tai perusparannusmenot, jotka voidaan vähentää 10 ja 18 artiklan nojalla, lukuun ottamatta tutkimukseen ja kehitykseen liittyviä menoja. Jäljempänä 33 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 33 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja menoja ei kohdella tutkimukseen ja kehitykseen liittyvinä menoina;
- k) [pankeille BRR-direktiivistä ja YKM-asetuksesta aiheutuvat vuosimaksut;]
- l) kolmannessa maassa olevalle kiinteälle toimipaikalle aiheutuneet tappiot.

13 artikla

Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö

1. Vieraan pääoman menot voidaan vähentää enintään verovelvollisen saamien korkojen tai rahoitusvarojen tuottamien muiden veronalaisten tulojen määrään asti.
2. Ylimenevät vieraan pääoman menot ovat vähennyskelpoisia sinä verovuonna, jona ne syntyivät, mutta vähentää saadaan enintään 30 prosenttia verovelvollisen tuloksesta ennen korkoja, veroja, poistoja ja kuoletuksia, jäljempänä 'EBITDA', tai enintään 3 000 000 euroa sen mukaan, kumpi näistä on korkeampi.

Kun ryhmä katsotaan verovelvolliseksi 6 artiklan mukaisesti, ylimenevät vieraan pääoman menot ja EBITDA on laskettava koko ryhmän osalta. Edellä mainittu 3 000 000 euron määrä otetaan huomioon myös koko ryhmän osalta.

3. EBITDA on laskettava sisällyttämällä takaisin verovelvollisen veropohjaan ylimenevien vieraan pääoman menojen verolla oikaistut määrät sekä poistojen ja kuoletusten verolla oikaistut määrät. Verosta vapautettuja tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.

4. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, verovelvollinen, joka katsotaan itsenäiseksi yhtiöksi, saa vähentää ylimenevät vieraan pääoman menonsa kokonaan. Itsenäisellä yhtiöllä tarkoitetaan verovelvollista, joka ei ole osa liikekirjanpidollista konsernia ja jolla ei ole etuyhteydessä olevia yrityksiä eikä kiinteitä toimipaikkoja.
5. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, ylimenevät vieraan pääoman menot saa vähentää kokonaan, jos ne aiheutuivat seuraavista:
- a) lainat, jotka on myönnetty ennen [päivämäärä, jona tästä direktiivistä päästiin poliittiseen yhteisymmärrykseen], lukuun ottamatta kyseisten lainojen mahdollisia myöhempiä muutoksia;
 - b) lainat, joilla rahoitetaan pitkän aikavälin julkisia infrastruktuurihankkeita, kun hankkeen toteuttaja, vieraan pääoman menot, varat ja tulot ovat kaikki unionissa.
- Sovellettaessa b alakohtaa pitkän aikavälin julkisella infrastruktuurihankkeella tarkoitetaan hanketta sellaisen laajamittaisen omaisuuden luomiseksi, kehittämiseksi, käyttämiseksi tai ylläpitämiseksi, jonka jäsenvaltio katsoo olevan yleisen edun mukainen.
- Jos b alakohtaa sovelletaan, pitkän aikavälin julkisesta infrastruktuurihankkeesta saatavia tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.
6. Ylimenevät vieraan pääoman menot, joita ei voi vähentää tiettynä verovuonna, voidaan vähentää seuraavina verovuosina ilman aikarajaa.
7. Edellä olevaa 1–6 kohtaa ei sovelleta rahoitusalan yrityksiin, ei myöskään niihin, jotka ovat osa liikekirjanpidollista konsernia.

14 artikla

Osakkeenomistajien, kyseisten osakkeenomistajien suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa olevien sukulaisten tai etuyhteydessä olevien yritysten etuuksiksi laskettavat menot

Osakkeenomistajalle, joka on yksityishenkilö, tai muulle henkilölle, jolla on henkilökohtainen yhteys osakkeenomistajaan, tai 56 artiklassa tarkoitettulle etuyhteydessä olevalle yritykselle myönnettyjä etuuksia ei pidetä vähennyskelpoisina menoina tai tuloja korotetaan tilanteen mukaan silloin, kun tällaisia etuuksia ei myönnettäisi riippumattomalle kolmannelle osapuolelle.

III LUKU

AJOITUS JA MÄÄRÄLLINEN ILMAISEMINEN

15 artikla

Yleiset periaatteet

Tulot, menot ja kaikki muut vähennyskelpoiset erät on kirjattava sinä verovuonna, jona ne kertyvät tai syntyvät, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.

16 artikla

Tulojen kertyminen

1. Tulot kertyvät silloin, kun oikeus niihin on syntynyt ja ne voidaan mitata luotettavasti riippumatta siitä, onko asianomaiset määrät tosiasiallisesti maksettu.
2. Tavaroiden kaupasta katsotaan kertyneen 1 kohdan mukaisesti tuloja, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) verovelvollinen on siirtänyt ostajalle myytyjen tavaroiden omistajuuden;
 - b) verovelvollisella ei ole enää tosiasiallista määräysvaltaa myytyihin tavaroihin;

- c) tulon määrä voidaan mitata luotettavasti;
 - d) on todennäköistä, että liiketapahtumaan liittyvä taloudellinen hyöty koituu verovelvollisen hyväksi;
 - e) toteutuneet tai toteutuvat liiketapahtumaan kohdistuvat menot voidaan mitata luotettavasti.
3. Palvelujen tarjoamisesta katsotaan kertyneen tuloja siinä vaiheessa, kun palvelut on tarjottu ja kun seuraavat edellytykset ovat täyttyneet:
- a) tulon määrä voidaan mitata luotettavasti;
 - b) on todennäköistä, että liiketapahtumaan liittyvä taloudellinen hyöty koituu palvelujen tarjoajan hyväksi;
 - c) liiketapahtuman valmistumisaste verovuoden lopussa voidaan mitata luotettavasti;
 - d) toteutuneet tai toteutuvat liiketapahtumaan kohdistuvat menot voidaan mitata luotettavasti.
- Jos a–d alakohdassa vahvistetut perusteet eivät täyty, palvelujen tarjoamisesta katsotaan kertyneen tuloja ainoastaan sikäli kuin tulot vastaavat vähennyskelpoisia menoja.
4. Jos tulot syntyvät verovelvolliselle suoritettavista maksuista, jotka on määrä suorittaa useassa vaiheessa, tulojen katsotaan kertyneen, kun kukin yksittäinen erä erääntyy.

17 artikla

Vähennyskelpoisten menojen syntyminen

Vähennyskelpoiset menot syntyvät sinä hetkenä, jona kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) velvoite suorittaa maksu on syntynyt; jos kulu koostuu verovelvollisen useissa vaiheissa suorittamista maksuista, velvoite suorittaa maksu syntyy, kun kukin yksittäisistä eristä erääntyy;
- b) velvoite voidaan ilmaista määrällisesti;
- c) tavaroiden omistukseen liittyvät merkittävät riskit ja hyödyt on siirretty verovelvolliselle, kun kyseessä on tavarakauppa, tai verovelvollinen on vastaanottanut palvelut, kun kyseessä on palvelujen suoritus.

18 artikla

Poistokelvottomiin omaisuuseriin liittyvät menot

Jäljempänä 38 artiklassa tarkoitettujen aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden hankinta- tai valmistusmenot tai kyseisten omaisuuserien perusparannusmenot ovat vähennyskelpoisia sinä verovuonna, jona kyseisistä omaisuuseristä luovutaan, edellyttäen että luovutuksesta saatu tuotto sisällytetään veropohjaan.

19 artikla

Varastot ja keskeneräiset työt

1. Verovuoden vähennyskelpoisten menojen kokonaismäärää on korotettava varastojen ja keskeneräisten töiden arvolla verovuoden alussa ja alennettava varastojen ja keskeneräisten töiden arvolla saman verovuoden lopussa, lukuun ottamatta 22 artiklassa tarkoitettuihin pitkäaikaishankkeisiin liittyviä varastoja ja keskeneräisiä töitä.

2. Varastojen ja keskeneräisten töiden menot on arvostettava FIFO-menetelmää (first in-first out-menetelmää), LIFO-menetelmää (last-in first-out-menetelmää) tai painotetun keskihinnan menetelmää käyttäen.
3. Sellaisten varastojen ja keskeneräisten töiden menot, jotka eivät tavallisesti ole vaihdettavissa keskenään, sekä tiettyjä hankkeita varten tuotettujen tai toimitettujen ja erotettujen tavaroiden tai palvelujen menot on arvostettava erikseen.
4. Verovelvollisen on käytettävä samaa menetelmää kaikkien luonteeltaan ja käyttötarkoitukseltaan samanlaisten varastojen ja keskeneräisten töiden arvostamisessa.

Varastojen ja keskeneräisten töiden menoihin on kuuluttava kaikki ostomenot, suorat valmistusmenot sekä muut suorat menot, jotka ovat aiheutuneet varastojen ja keskeneräisten töiden saattamisesta siihen sijaintipaikkaansa ja kuntoon, jossa ne ovat asianomaisena verovuonna.

Menoista on vähennettävä vähennyskelpoinen arvonlisävero.

[Verovelvollinen, joka on sisällyttänyt välilliset menot varastojen ja keskeneräisten töiden arvostamiseen ennen kuin siihen on ryhdytty soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä, voi jatkaa välillisiin menoihin perustuvan lähestymistavan soveltamista.]

5. Varastot ja keskeneräiset työt on verovuoden viimeisenä päivänä arvostettava menoon tai nettorealisointiarvoon sen mukaan, kumpi niistä on pienempi.

Nettorealisointiarvo on tavanomaisessa liiketoiminnassa saatava arvioitu myyntihinta, josta on vähennetty arvioidut valmiiksi saattamisesta johtuvat menot sekä arvioidut myynnin toteutumiseksi välttämättömät menot.

20 artikla

Arvostaminen

1. Veropohja lasketaan seuraavien tekijöiden perusteella:
 - a) liiketapahtumasta saatavat monetaariset vastikkeet, kuten myytyjen tavaroiden tai tuotettujen palvelujen hinta;

- b) markkina-arvo, kun liiketapahtumasta saatava vastike on kokonaisuudessaan tai osittain ei-monetaarinen;
 - c) markkina-arvo, kun kyseessä on ei-monetaarinen lahja;
 - d) kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvarojen ja -velkojen markkina-arvo.
2. Veropohja, mukaan lukien tulot ja menot, on ilmoitettava euroina verovuoden aikana tai verovuoden viimeisenä päivänä käyttäen kalenterivuodelle vahvistettua Euroopan keskuspankin julkaiseman valuuttakurssin keskiarvoa tai, jos verovuosi ei ole sama kuin kalenterivuosi, Euroopan keskuspankin julkaisemien päivittäisten noteerausten keskiarvoa verovuonna.
3. Edellä olevaa 2 kohtaa ei sovelleta sellaisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaan verovelvolliseen, joka ei ole ottanut euroa käyttöön.

21 artikla

Kaupankäyntitarkoituksessa pidettävät rahoitusvälineet (kaupankäyntivarasto)

1. Rahoitusvälineitä on kohdeltava kaupankäyntitarkoituksessa pidettävinä, jos toinen seuraavista edellytyksistä täyttyy:
- a) ne on hankittu tai syntyneet pääasiallisena tarkoituksena myydä ne tai ostaa ne takaisin 12 kalenterikuukauden kuluessa;
 - b) ne ovat osa sellaisten yksilöityjen rahoitusvälineiden muodostamaa salkkua, johdannaiset mukaan lukien, joita hallinnoidaan yhdessä ja joita on todistettavasti viime aikoina toistuvasti käytetty lyhyen aikavälin voiton tavoitteluun.
2. Poiketen siitä, mitä 16 ja 17 artiklassa säädetään, kyseisen verovuoden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvälineiden markkina-arvon, joka on laskettu verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvälineiden saman verovuoden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

3. Kun kaupankäyntitarkoituksessa pidettävistä rahoitusvälineistä luovutaan, tuotto on sisällytettävä veropohjaan. Kyseisten välineiden markkina-arvo verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, voidaan vähentää veropohjasta.
4. Jos jaettavaa voittoa saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävästä omistuksesta, 8 artiklan d alakohdassa tarkoitettua vapautusta veropohjasta ei sovelleta.
5. Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c alakohdassa säädetään, jos rahoitusvälineitä ei enää pidetä kaupankäyntitarkoituksessa mutta ne pidetään edelleen käyttöomaisuutena, kyseisen verovuoden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kyseisten rahoitusvälineiden markkina-arvon, joka on laskettu verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvälineiden saman verovuoden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c alakohdassa säädetään, jos rahoitusvälineitä ei enää pidetä käyttöomaisuutena mutta ne pidetään edelleen kaupankäyntitarkoituksessa, kyseisen verovuoden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kyseisten rahoitusvälineiden markkina-arvon, joka on laskettu verovuoden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvälineiden saman verovuoden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

Rahoitusvälineiden markkina-arvo sen verovuoden lopussa, jona rahoitusvälineet siirtyivät käyttöomaisuudesta kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviksi välineiksi ja toisin päin, on myös rahoitusvälineiden markkina-arvo siirtymisen jälkeisen vuoden alussa.

6. Edellä 8 artiklan c alakohdassa tarkoitettu ajanjakso alkaa tai keskeytyy, kun rahoitusvälineitä ei enää pidetä kaupankäyntitarkoituksessa tai ei enää pidetä käyttöomaisuutena.

22 artikla

Pitkäaikaishankkeet

1. Pitkäaikaishankkeen on täytettävä kaikki seuraavat edellytykset:
 - a) se on tehty tuotantoa, asennusta tai valmistusta varten tai palvelujen suorittamiseksi;

- b) se on voimassa tai sen odotetaan olevan voimassa yli 12 kuukautta.
2. Poiketen siitä, mitä 16 artiklassa säädetään, pitkäaikaishankkeeseen liittyvät tulot katsotaan kertyneiksi siihen määrään saakka, joka vastaa asianomaisena verovuonna päätökseen saatua pitkäaikaishankkeen osaa. Pitkäaikaishankkeen päätökseen saattamisen prosentuaalinen osuus on määritettävä kyseisen vuoden menojen ja arvioitujen kokonaismenojen välisenä suhteena.
3. Pitkäaikaishankkeisiin liittyvät menot ovat vähennyskelpoisia sinä verovuonna, jona ne syntyvät.

23 artikla

Varaukset

1. Poiketen siitä, mitä 17 artiklassa säädetään, jos verovuoden lopussa vahvistetaan, että verovelvollisella on kyseisenä verovuonna tai edellisinä verovuosina toteutetuista toimista tai liiketapahtumista johtuva oikeudellinen sitoumus, tästä sitoumuksesta mahdollisesti aiheutuva, luotettavasti arvioitavissa oleva määrä on vähennyskelpoinen, edellyttäen että kyseisen määrän lopullisen suorittamisen oletetaan johtavan vähennyskelpoiseen menoon. Sama koskee julkisia sitoumuksia, joiden odotetaan johtavan vähennyskelpoisiin menoihin seuraavien kahden kalenterivuoden kuluessa.

Tämän artiklan soveltamiseksi oikeudellinen velvoite voi johtua mistä tahansa seuraavista:

- a) sopimus;
- b) lainsäädäntö;
- c) hallinnollinen toimi, joka voi olla yleinen tai osoitettu tietyllä verovelvolliselle;
- d) muu oikeudellinen toimi.

Kun sitoumus koskee toimea tai liiketapahtumaa, joka jatkuu tulevina verovuosina, varaus on jaettava suhteessa toimen tai liiketapahtuman arvioituun keston.

Tämän artiklan mukaisia varauksia on tarkasteltava uudelleen ja tarkistettava kunkin verovuoden lopussa. Tulevien verovuosien veropohjaa laskettaessa tämän artiklan nojalla jo vähennetyt määrät on otettava huomioon.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuna luotettavasti arvioitavissa olevana määränä on pidettävä oletettuja menoja, jotka tarvitaan nykyisen oikeudellisen velvoitteen suorittamiseksi verovuoden lopussa, edellyttäen että arviointi perustuu kaikkiin asiaankuuluviin tekijöihin, kuten yhtiön, ryhmän tai tuotannonalan aiempaan kokemukseen. Arvioitaessa varauksen määrää sovelletaan seuraavaa:
 - a) huomioon on otettava kaikki riskit ja epävarmuustekijät, mutta epävarmuus ei oikeuta luomaan liiallisia varauksia;
 - b) jos varauksen kesto on vähintään 12 kuukautta ja diskonttokorosta ei ole sovittu, varaus on diskontattava käyttäen euroalueen 10-vuotisen valtion viitelainan tuottoa asianomaista verovuotta edeltävän vuoden joulukuussa, sellaisena kuin Euroopan keskuspankki sen julkaisee, korotettuna kahden prosenttiyksikön riskipreemiolla;
 - c) tulevat tapahtumat on otettava huomioon, jos niiden voidaan kohtuudella olettaa tapahtuvan;
 - d) varauksen aiheuttaneeseen tapahtumaan suoraan liittyvät tulevat etuudet on otettava huomioon.
3. Varauksia ei vähennetä seuraavien osalta:
 - a) ehdolliset tappiot;
 - b) tuleva kustannusten nousu.

24 artikla

Eläkkeet

Jäsenvaltiot voivat säätää eläkevarauksia koskevista vähennyksistä.

25 artikla

Epävarmojen saamisten vähentäminen

1. Epävarmat saamiset voidaan vähentää, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) verovelvollinen on toteuttanut verovuoden lopussa kaikki tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kohtuulliset toimet periäkseen maksun ja on todennäköistä, että velkaa ei makseta kokonaisuudessaan tai osittain; tai verovelvollisella on useita vastaavanlaisia saatavia, jotka kaikki ovat peräisin saman alan liiketoiminnasta, ja verovelvollinen pystyy luotettavasti arvioimaan epävarman saamisen määrän prosentuaalisesti edellyttäen, että kunkin vastaavanlaisen saatavan arvo on vähemmän kuin 0,1 prosenttia kaikkien vastaavanlaisten saatavien arvosta. Luotettavan arvion aikaansaamiseksi verovelvollisen on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat tekijät, kuten aiempi kokemus;
 - b) [velallisella ei ole 3 artiklassa tarkoitettua suhdetta verovelvolliseen eivätkä] velallinen ja verovelvollinen [eivät] ole 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä. Jos velallinen on yksityishenkilö, velallinen, hänen puolisonsa tai (rekisteröity) kumppaninsa, hänen ylenevässä tai alenevassa polvessa oleva sukulaisensa, hänen sisaruksensa tai näiden alenevassa polvessa olevat sukulaiset eivät saa osallistua 56 artiklassa tarkoitettulla tavalla verovelvollisen hallinnointiin tai valvontaan taikka, suoraan tai välillisesti, pääomaan;
 - c) kun epävarma saaminen liittyy myyntisaamiseen, velkaa vastaava määrä on sisällytettävä veropohjaan tulona.

2. Määritettäessä, onko kaikki kohtuulliset toimet toteutettu maksun perimiseksi, on otettava huomioon a–c alakohdassa luetellut seikat edellyttäen, että ne perustuvat puolueettomiin todisteisiin:
 - a) ovatko perimismenot suhteettomat velkaan nähden; tai
 - b) onko odotettavissa, että maksun perintä onnistuu, mukaan lukien tapaukset, joissa velallinen on julistettu maksukyvyttömäksi, oikeudelliset toimenpiteet on aloitettu tai velka on otettu perintään; tai
 - c) onko olosuhteisiin nähden kohtuullista olettaa, että verovelvollinen jatkaa maksun perintää.
3. Jos aiemmin epävarmana saamisena vähennetty maksu suoritetaan, takaisin peritty määrä on lisättävä veropohjaan maksun suorittamisvuonna.

26 artikla

Suojaus

1. Suojausinstrumentista arvostamisen ja luovutuksen seurauksena syntyviä voittoja ja tappioita on kohdeltava samalla tavalla kuin vastaavia suojauskohteesta syntyviä voittoja ja tappioita. Suojaussuhde syntyy silloin, kun molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät:
 - a) suojaussuhde on määritetty virallisesti ja dokumentoitu etukäteen;
 - b) suojauksen odotetaan olevan erittäin tehokas, ja tehokkuus voidaan mitata luotettavalla tavalla.
2. Jos suojaussuhde keskeytyy tai jos yhtiöllä jo olevaa rahoitusvälinettä pidetään myöhemmin suojausinstrumenttina ja kyseinen instrumentti siirtyy sen seurauksena eri verojärjestelmän piiriin, suojausinstrumentille verovuoden lopussa 20 artiklan mukaisesti määritettävän uuden arvon ja suojausinstrumentilla saman verovuoden alussa olleen markkina-arvon välillä mahdollisesti oleva ero on sisällytettävä veropohjaan.

Suojausinstrumentin markkina-arvon sen verovuoden lopussa, jona kyseinen instrumentti siirtyi eri verojärjestelmään, on oltava sama kuin sen markkina-arvo siirtoa seuraavan vuoden alussa.

28 artikla

Vakuutusyritykset

Vakuutusyrityksiin, jotka saavat myöntää jäsenvaltioissa vahinkovakuutuksia neuvoston direktiivin 73/239/ETY¹¹ mukaisesti, henkivakuutuksia Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/83/EY¹² mukaisesti ja jälleenvakuutuksia Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/68/EY¹³ mukaisesti, on sovellettava myös seuraavia sääntöjä:

- a) kun omaisuuseriin on tehty sijoitus sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja omaisuuserät ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, saman verovuoden lopussa ja alussa (tai ostohetkenä, jos tämä tapahtuu verovuoden alun jälkeen) arvostetun omaisuuserien markkina-arvon välinen erotus on sisällytettävä veropohjaan;
- b) kun omaisuuseriin on tehty sijoitus sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja omaisuuserät ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, luovutushetkellä ja verovuoden alussa (tai ostohetkenä, jos tämä tapahtuu verovuoden alun jälkeen) arvostetun omaisuuserien markkina-arvon välinen erotus on sisällytettävä veropohjaan;
- c) veropohjaan on sisällyttävä henkivakuutusyritysten saamat voitonjaot;

¹¹ Ensimmäinen neuvoston direktiivi 73/239/ETY, annettu 24 päivänä heinäkuuta 1973, muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3).

¹² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/83/EY, annettu 5 päivänä marraskuuta 2002, henkivakuutuksesta (EYVL L 345, 19.12.2002, s. 1).

¹³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2005/68/EY, annettu 16 päivänä marraskuuta 2005, jälleenvakuutuksesta ja neuvoston direktiivien 73/239/ETY ja 92/49/ETY sekä direktiivien 98/78/EY ja 2002/83/EY muuttamisesta (EUVL L 232, 9.12.2005, s. 1).

- d) neuvoston direktiivin 91/674/ETY¹⁴ mukaisesti vahvistetut vakuutusyritysten tekniset varaukset ovat vähennyskelpoisia. Vähennettyjä määriä on tarkasteltava uudelleen ja tarkistettava kunkin verovuoden lopussa. Jo vähennetyt määrät on otettava huomioon laskettaessa veropohjaa tulevana vuosina.

29 artikla

Maastapoistumisverotus

1. Määrää, joka on yhtä suuri kuin siirrettyjen varojen markkina-arvo varojen poistumishetkellä vähennettynä verotusarvolla, kohdellaan kertyneenä tulona missä tahansa seuraavista olosuhteista:
 - a) jos verovelvollinen siirtää varoja päätoimipaikastaan toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaansa;
 - b) jos verovelvollinen siirtää varoja jäsenvaltiossa sijaitsevasta kiinteästä toimipaikasta toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa sijaitsevaan päätoimipaikkaansa tai toiseen kiinteään toimipaikkaan, sikäli kuin kiinteän toimipaikan jäsenvaltiolla ei siirron johdosta ole enää oikeutta verottaa siirrettyjä varoja;
 - c) jos verovelvollinen siirtää verotuksellisen kotipaikkansa toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen maahan, lukuun ottamatta niitä varoja, jotka edelleen tosiasiallisesti liittyvät ensimmäisessä jäsenvaltiossa sijaitsevaan kiinteään toimipaikkaan;
 - d) jos verovelvollinen siirtää kiinteässä toimipaikassaan harjoitetun liiketoiminnan jäsenvaltiosta toiseen jäsenvaltioon tai kolmanteen maahan, sikäli kuin kiinteän toimipaikan jäsenvaltiolla ei siirron johdosta ole enää oikeutta verottaa siirrettyjä varoja.

¹⁴ Neuvoston direktiivi 91/674/ETY, annettu 19 päivänä joulukuuta 1991, vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä (EYVL L 374, 19.12.1991, s. 1).

2. Jäsenvaltion, johon varat, verotuksellinen kotipaikka tai kiinteässä toimipaikassa harjoitettu liiketoiminta siirretään, on hyväksyttävä verovelvollisen jäsenvaltion tai kiinteän toimipaikan jäsenvaltion vahvistama arvo varojen aloitusarvoksi verotustarkoituksissa.
3. Tätä artiklaa ei sovelleta arvopapereiden rahoitukseen liittyviin varojen siirtoihin tai vakuudeksi asetettuun omaisuuteen taikka silloin, kun varojen siirto tehdään vakavaraisuusvaatimuksien täyttämiseksi tai likviditeetin hallinnan vuoksi, kun varojen on tarkoitus palata siirtäjän jäsenvaltioon 12 kuukauden kuluessa.

IV LUKU

KÄYTTÖOMAISUUDESTA TEHTÄVÄT POISTOT

30 artikla

Käyttöomaisuusrekisteri

1. Kutakin käyttöomaisuutta koskevat hankinta-, valmistus- ja perusparannusmenot on merkittävä erikseen käyttöomaisuusrekisteriin yhdessä hankinnan, valmistuksen tai perusparannuksen jälkeisen käyttöönottopäivän kanssa.
2. Kun käyttöomaisuudesta luovutaan, luopumista koskevat tiedot, kuten luopumispäivä ja kaikki luopumisesta saatavat tuotot tai korvaukset on merkittävä käyttöomaisuusrekisteriin.
3. Käyttöomaisuusrekisteriä on pidettävä tavalla, joka tarjoaa riittävät tiedot veropohjan laskentaa varten, ja sen on sisällettävä ainakin seuraavat:
 - omaisuuden kuvaus;
 - käyttöönottokuukausi;

- poistopohja;
- 33 artiklan mukainen vaikutusaika;
- meneillään olevan verovuoden aikana kertyneet poistot;
- kertyneet poistot yhteensä;
- poistopohja vähennettynä kertyneillä poistoilla ja poikkeuksellisilla arvonalennuksilla;
- veropoistojen tekemisen keskeyttämis- tai uudelleenaloittamiskuukausi;
- luopumiskuukausi.

31 artikla

Poistopohja

1. Poistopohjaan on kuuluttava käyttöomaisuuden hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvät menot. Näihin menoihin ei sisälly vähennyskelpoinen arvonlisävero. Käyttöomaisuuden hankinta-, valmistus- tai perusparannusmenot eivät saa sisältää korkoa.
2. Lahjana saadun käyttöomaisuuden poistopohjan on oltava lahjan markkina-arvo sellaisena kuin se on kirjattu tuloiksi.
3. Poistokelpoisen käyttöomaisuuden poistopohjasta on vähennettävä artiklan a alakohdassa tarkoitettujen omaisuuserän hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvien mahdollisten tukien määrä.

4. Käyttöomaisuudesta, jota ei ole verovelvollisesta riippumattomista syistä käytetty yli 12 kuukauteen, tehtäviä poistoja ei oteta huomioon.

Poisto-oikeus päättyy ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ajanjakson päättymiskuukautta seuraavana kuukautena ja alkaa uudelleen sinä 12 kuukauden ajanjakson päättymiskuukautta seuraavana kuukautena, jona omaisuus otettiin uudelleen käyttöön.

32 artikla

Poisto-oikeus

1. Jollei 3 kohdasta muuta johdu, taloudellisen haltijan on tehtävä poistot.
2. Kun kyseessä ovat sopimukset, joissa taloudellinen ja laillinen omistusoikeus eivät ole samat, taloudellisen haltijan on voitava vähentää maksujen korko-osuus veropohjastaan, paitsi silloin, kun tämä tekijä ei sisälly laillisen haltijan veropohjaan.
3. Jos omaisuuserän taloudellista haltijaa ei voida määrittää, laillisella haltijalla on oltava oikeus tehdä poistot. Kun kyseessä ovat leasingsopimukset, sekä leasingmaksujen korko- että pääomaosuus on sisällytettävä laillisen haltijan veropohjaan ja sen on oltava liisauksen ottajan vähennettävissä.
4. Enintään yksi verovelvollinen voi tehdä verovuoden aikana poistoja käyttöomaisuudesta, ellei joko laillinen tai taloudellinen omistusoikeus ole jaettu useamman verovelvollisen kesken tai ellei omaisuuden taloudellinen tai laillinen omistaja ole vaihtunut.
5. Verovelvollinen ei voi kieltäytyä poistosta.

[6. Neuvosto hyväksyy yksimielisesti komission ehdotuksesta

- a) leasingmaksujen pääomaosuuden ja korko-osuuden laskennan;
- b) liisattujen omaisuuserien poistopohjan laskennan.]

33 artikla

Yksittäin poistokelpoiset omaisuuserät

1. Käyttöomaisuudesta on tehtävä niiden taloudellisena vaikutusaikana yksittäiset poistot tasasuuruksina erinä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 kohdan sekä 37 ja 38 artiklan soveltamista. Käyttöomaisuuden vaikutusajat ovat seuraavat:
 - a) liike-, toimisto- ja muut rakennukset sekä kaikenlainen muu liiketoimintakäytössä oleva kiinteä omaisuus, lukuun ottamatta teollisuusrakennuksia ja -rakenteita: 40 vuotta;
 - b) teollisuusrakennukset ja -rakenteet: 25 vuotta;
 - c) pitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, lukuun ottamatta a ja b alakohdassa tarkoitettuja omaisuuseriä: 15 vuotta;
 - d) keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 8 vuotta;
 - e) lyhytvaikutteiset kiinteät aineelliset hyödykkeet: 5 vuotta;
 - f) aineettomat käyttöomaisuushyödykkeet[, mukaan lukien hankittu liikearvo (goodwill)]: se aika, jona omaisuuserillä on oikeussuoja tai jolle käyttöoikeus on myönnetty, tai jos kyseistä aikaa ei voida määrittää, 15 vuotta.

2. Käytetyistä rakennuksista ja muun tyyppisestä kiinteästä omaisuudesta, käytetyistä pitkävaikutteisista kiinteistä aineellisista hyödykkeistä, käytetyistä keskipitkävaikutteisista kiinteistä aineellisista hyödykkeistä, käytetyistä lyhytvaikutteisista kiinteistä aineellisista hyödykkeistä ja käytetyistä aineettomista käyttöomaisuushyödykkeistä tehdään poistot seuraavia sääntöjä noudattaen:
- a) käytetyt liike-, toimisto- tai muut rakennukset sekä kaikenlainen muu käytetty liiketoimintakäytössä oleva kiinteä omaisuus, lukuun ottamatta teollisuusrakennuksia ja -rakenteita: 40 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 40 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - b) käytetyt teollisuusrakennukset ja -rakenteet: 25 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 25 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - c) käytetyt pitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, lukuun ottamatta a ja b alakohdassa tarkoitettuja omaisuuseriä: 15 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 15 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - d) käytetyt keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 8 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 8 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - e) käytetyt lyhytvaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 5 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 5 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;

- f) käytetyt aineettomat käyttöomaisuushyödykkeet: 15 vuotta, paitsi jos voidaan määrittää, kuinka kauan on jäljellä aikaa, jona hyödyke nauttii oikeussuojaa tai jolle sille on myönnetty käyttöoikeus, jolloin poistot tehdään kyseisenä aikana.

34 artikla

Ajoitus

1. Poistot tehdään kuukausittain käyttöomaisuuden käyttöönotto-kuukaudesta lähtien. Poistoja ei tehdä luovutuskuukautena.
2. Jos käyttöomaisuudesta luovutaan tai se vahingoittuu siinä määrin, ettei sitä enää voida käyttää liiketoiminnassa, käyttöomaisuuden verotusarvo ja käyttöomaisuuteen liittyvien mahdollisten perusparannusmenojen verotusarvo vähennetään veropohjasta luovutus- tai vahingoittumiskuukautena.

35 artikla

Korvaavien omaisuuserien jälleenhankintavaraus

1. Kun yksittäin poistokelpoisen omaisuuserän tai maan luovutuksesta saatu tuotto, vahingonkorvaus mukaan lukien, on määrä sijoittaa uudelleen ennen luovutusverovuotta seuraavan toisen verovuoden loppua samanlaiseen omaisuuserään, jota käytetään samaan liiketoimintatarkoitukseen, verovelvollinen voi vähentää luovutetun omaisuuserän verotusarvon ylittävän tuoton määrän luovutusvuonna. Korvaavan omaisuuserän poistopohjaa on alennettava samalla määrällä.

Omaisuuserän, joka luovutetaan vapaaehtoisesti, on pitänyt olla omistuksessa vähintään kolmen vuoden ajan ennen luovutusta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu korvaava omaisuuserä voidaan ostaa luovutusta edeltävänä verovuonna. Jos korvaavaa omaisuuserää ei osteta ennen luovutusvuotta seuraavan toisen verovuoden loppua [ja ylivoimaista estettä lukuun ottamatta], luovutusvuonna vähennetty määrä korotettuna 10 prosentilla on lisättävä veropohjaan luovutusvuotta seuraavana toisena verovuonna.

36 artikla

Perusparannusmenoista tehtävät poistot

1. Perusparannusmenoista on tehtävä poistot parannettuun käyttöomaisuuteen sovellettavien sääntöjen mukaisesti samalla tavalla kuin jos ne koskisivat äskettäin hankittua käyttöomaisuutta, mukaan lukien sen 33 artiklan 1 kohdan a–e alakohdan mukainen vaikutusaika. Tämän estämättä vuokratun kiinteän omaisuuden perusparannusmenoista on tehtävä poistot 32 artiklan ja 33 artiklan 2 kohdan a–e alakohdan mukaisesti.
2. Kun verovelvollinen osoittaa, että yksittäin poistetun käyttöomaisuuden arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on lyhyempi kuin 33 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuna omaisuuserän vaikutusaika, perusparannusmenot poistetaan lyhyemmän ajan osalta.

37 artikla

Omaisuuserien ryhmä

1. Jäsenvaltiot voivat vaihtoehtoisesti säätää, että 33 artiklan 1 kohdan e alakohdassa ja 2 kohdan e alakohdassa tarkoitettua käyttöomaisuudesta on tehtävä poistot yhdessä omaisuuserien ryhmässä siten, että poistojen vuotuinen määrä on 25 prosenttia poistopohjasta.
2. Omaisuuserien ryhmän poistopohjan on oltava verovuoden lopussa sen edellisen verovuoden lopun verotusarvo, jota on tarkistettu asianomaisen verovuoden aikana ryhmään otetuilla ja siitä poistetuilla omaisuuserillä. Omaisuuserien hankinta- tai valmistusmenot ja perusparannusmenot on lisättävä poistopohjaan, kun taas omaisuuserän luovutuksesta saatu tuotto ja omaisuuserän menetyksestä tai tuhoutumisesta saadut korvaukset on vähennettävä.

3. Jos 2 kohdan mukaisesti laskettava poistopohja on negatiivinen, siihen on lisättävä määrä, jonka myötä poistopohjaksi saadaan nolla. Sama määrä on lisättävä veropohjaan.

38 artikla

Poistokelvottomat omaisuuserät

Seuraavat omaisuuserät eivät ole poistokelpoisia:

- a) kulumattomat ja vanhentumattomat aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, kuten maa, taide, antiikki ja korut;
- b) rahoitusvarat lukuun ottamatta kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviä rahoitusvaroja.

39 artikla

Poikkeuksellinen arvonalennus

- 1. Jos verovelvollinen osoittaa, että aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden arvo on ylivoimaisen esteen tai kolmansien osapuolten rikollisen toiminnan johdosta alentunut verovuoden lopussa, se voi vähentää arvonalennusta vastaavan määrän veropohjastaan. Tällaista vähennystä ei saa kuitenkaan tehdä sellaisen käyttöomaisuuden osalta, jonka luovutuksesta saatava tuotto on verovapaata.
- 2. Jos aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen arvo nousee myöhemmin, tätä nousua vastaava määrä on lisättävä veropohjaan sinä vuonna, jona nousu tapahtuu. Tällaisten lisäysten yhteismäärä ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin alun perin myönnetty vähennys.
- 3. Kun poistokelvoton aineellinen käyttöomaisuushyödyke on aiheuttanut poikkeuksellisen arvonalennuksen, 18 artiklan mukaisia vähennyskelpoisia menoja on alennettava ottamalla huomioon verovelvollisen jo saama poikkeuksellinen vähennys.

Käyttöomaisuusluokkien tarkentaminen

Neuvosto määrittää tarkemmin tässä luvussa tarkoitetut käyttöomaisuuden luokat yksimielisesti komission ehdotuksesta.

V LUKU

TAPPIOT

41 artikla

Tappiot

1. Jollei tässä direktiivissä toisin säädetä, unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle verovuoden aikana syntyneet tappiot voidaan tasata ja vähentää seuraavina verovuosina seuraavasti:
 - a) 1 000 000 euroon asti sikäli kun voitot kattavat ne;
 - b) [60] prosenttiin kyseisen verovuoden verotettavasta voitosta a alakohdan mukaisen vähennyksen jälkeen.
2. Edellisten verovuosien tappioiden vuoksi tehtävä veropohjan alentaminen ei saa johtaa negatiiviseen määrään.
3. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle edellisvuosina syntyneitä tappioita ei voida vähentää, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) toinen yksikkö tai yksityishenkilö hankkii osuuden verovelvollisesta, minkä tuloksena hankkijan kokonaisosuus verovelvollisesta ylittää 50 prosenttia;

- b) verovelvollisen toiminta muuttuu merkittävästi, mikä tarkoittaa sitä, että verovelvollinen lopettaa tietyn toiminnan, joka on muodostanut yli [60 prosenttia] sen liikevaihdosta edellisellä verovuonna, tai siirtyy uuteen toimintaan, joka muodostaa yli [60 prosenttia] sen liikevaihdosta verovuonna, jona toiminta on aloitettu, tai seuraavana verovuonna.

4. Vanhimmat tappiot on vähennettävä ensin.

[42 artikla

Tappioiden hyvitys ja sisällytys takaisin veropohjaan

1. Jos unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen tuottaa edelleen voittoa sen jälkeen, kun se on vähentänyt omat tappionsa 41 artiklan nojalla, se voi vielä vähentää saman verovuoden tappiot, jotka ovat aiheutuneet sen 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuille vaatimukset täyttävillä välittömällä tytäryhtiöillä tai sen muissa jäsenvaltioissa sijaitsevalle kiinteälle toimipaikalle (sijaitseville kiinteille toimipaikoille). Tappiot voidaan hyvittää rajoitetun ajan tämän artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jos verovelvollisen sallitaan tai sen vaaditaan toimivan ryhmän puolesta, siten kuin ryhmä määritellään jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä, ja ryhmän muodostavien yhtiöiden verotuksellinen kotipaikka on asianomaisessa jäsenvaltiossa ja siihen sovelletaan tämän direktiivin sääntöjä, tällainen ryhmä voidaan katsoa vaatimukset täyttäväksi välittömäksi tytäryhtiöksi

2. Tappioiden vähentäminen tämän artiklan mukaisesti on mahdollista vain siinä määrin, kun tappioita ei ole vähennetty, tilapäisesti tai muutoin, minkään jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
3. Vähennys on tehtävä suhteessa siihen osuuteen, joka unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella on sen 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuissa vaatimukset täyttävissä välittömissä tytäryhtiöissä, ja täysimääräisesti kiinteiden toimipaikkojen osalta. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen veropohjan vähennys ei saa koskaan johtaa negatiiviseen määrään.

4. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen on lisättävä takaisin veropohjaansa siihen määrään asti, joka aiemmin vähennettiin tappiona, 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimukset täyttävien välittömien tytäryhtiöidensä tai kiinteiden toimipaikkojensa mahdolliset myöhemmät voitot.
5. Edellä 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti vähennetyt tappiot on sisällytettävä takaisin ilman eri toimenpiteitä unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen veropohjaan missä tahansa seuraavista olosuhteista:
- a) jos viidennen verovuoden lopussa sen jälkeen, kun tappioista tulee vähennyskelpoisia, veropohjaan ei ole sisällytetty takaisin voittoa tai takaisin sisällytetty voitto ei vastaa vähennettyjen tappioiden kokonaismäärää;
 - b) jos 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimukset täyttävä välitön tytäryhtiö myydään, asetetaan likvidaatioon, sulautetaan tai muutetaan kiinteäksi toimipaikaksi;
 - c) jos kiinteä toimipaikka myydään, asetetaan likvidaatioon tai muutetaan tytäryhtiöksi;
 - d) jos emoyhtiö ei enää täytä 3 artiklan 1 kohdan vaatimuksia.]
-